

Yörük Bilgesinin Ardından

– Şahincileroğlu · 09 Eylül 2014

“Yörük Bilgesi”nin Ardından

Sevdiğim insanlar bir yıldız gibi tek tek kayıp gidiyor. Aydın bir insan olan “Yörük Bilgesi”nin ölüm haberini aldığım zaman dünyam adeta yıkılmıştı. İnanmakta güçlük çekiyor, hayatımın en zor ölüm haberlerinden birisini daha alıyordum. Burnumun direği sızım sızım sızıyor, gözümdeki yaşlar yanağıma doğru yavaş yavaş süzülüyordu. Bir sevdiğim insan daha aramızdan ayrılmıştı.

Gerçemek Dergisi’yle Adını Duymuştum

2007 yılında lise son sınıfta okuyordum. Değerli Kültür İnsanı Gazeteci-Yazar Güngör Türkeli Ağabeyim beni Gerçemek Dergisi’yle tanıştırdı. Dergi yeni çıkmaya başlamıştı. Dergiyi çıkaran kişi ise Mustafa B. Yalçiner’di. Derginin ismi de ilginçti. Toros dağlarında yetişen bir çiçekten alıyordu ismini dergi. Böylece Mustafa Ağabey’im yöre dışında bilinmeyen bir çiçeğin tanınmasını sağlıyordu. Mustafa Ağabeyim, dergiyi ücretsiz bir şekilde tanıdığı bütün dostlarına tek tek postalıyordu...

Bulut’u Anma Etkinliğinde Tanıştık

7 Ağustos 2010’da Anamurlu Şair-Yazar Abdülkadir Bulut’u anma etkinliği yapılıyordu. Anamur Kültür Derneği tarafından Anamur Belediye Meclis Salonu’nda organize edilen etkinlikte konuşmacıydı Mustafa B. Yalçiner. Etkinlik sonrası tanışmıştım kendisiyle. Uzun bir sohbetimiz oldu. Tam bir kültür insanıydı. Sohbetimizin sonunda, zaman zaman yazdığım yazıları kendisine göndermemi ve Gerçemek Dergisi’nde gönderdiğim yazılarımı yayınlayacağını söyledi. Birkaç yazımı gönderdim ve dergide yayınlandı.

Son Yüz Yüze Görüşmemiz 2012’de Oldu

Kendisiyle yüz yüze en son 8 Ağustos 2012 yılında yine Anamur’da Anamurlu Şair-Yazar Abdülkadir Bulut’u anma etkinliğinde görüşmüştüm. Etkinlik sonrası bir otele gitmiş ve orada uzun uzun sohbet etmiştik. Nereden bilebilirdim Mustafa Ağabeyim ile son kez yüz yüze görüşeceğimi...

Tam bir “Yörük Bilgesi”ydi. Kendi yöresinin öz değerlerini yaşatmak için bitmez tükenmez enerjisiyle insanı hayran bırakıyordu. Emekli olduktan sonraki hayatını yöre kültürünü tanıtmaya adanmış bir aydıydı. Çıkardığı dergide, yazdığı kitaplardaki öykülerde hep yöresinin değerlerini anlattı.

“Hayat Her Şeye Rağmen Yaşamaya Değer”

Kasım 2012 yılında askere gitmeden önce tüm dostlarımı aradığım gibi Mustafa Ağabeyim’i de telefonla aramış ve uzun soluklu bir görüşmemiz olmuştu. Edebiyattan, yöre kültürünün tanıtılmasından, Abdülkadir Bulut’un edebiyatımızdaki yerinden konuşmuştuk. O günden sonra uzun zaman olmuştu görüşmeyeli.

Şubat 2014 başlarıydı. Facebook’ta resmini görmüştüm. O kadar değişmişti ki, tanıyamamıştım.

Nedenini araştırdığımda ise akciğer kanserine yakalandığını öğrendim. Yakalandığı amansız hastalık koskoca bir yiğidi nasıl da günden güne bitiriyordu. İnanamıyordum...

Olayı öğrendikten sonra kendisini aramıştım. Hayatın her şeye rağmen yaşamaya değer olduğunu ve bir yıldır akciğer kanseriyle mücadele ettiğini söylemişti. Yaklaşık yarım saate yakın bir telefon görüşmemiz olmuştu. O içten, samimi, sıcak, bilgi dolu, her zaman konuşmasından zevk aldığım sesini son kez duyacağımı nereden bilebilirdim...

“Ölüm Kondu Pencere”

Ölümler defalarca burun buruna gelmişti. Çağdaş Türk Dili Dergisi'nin şubat 2014'te yayımlanan 312.sayısında “Ölüm Kondu Pencere” diyordu. Sanki ölümü aylar önce hissetmişti.

Mustafa B. Yalçın'ın işte ölümünden yaklaşık 4 ay önce kaleme aldığı “Ölüm Kondu Pencere” adlı yazısından bazı bölümler: “Yatağımda iki büklüm, sucuk gibiyim. Çarşaf da sırlıklam. Başımı yorgandan dışarı çıkarıyor, doğrulmaya çalışıyorum. Eşimi çağıracağım. Sesim kısık. Pencereye kayıyor gözlerim. Perde açık. Hava kararmak üzere. Bana bakan kıpkırmızı, pörtlek bir çift göz. Zayıf, esmer bir yüz, fırın gibi bir ağız, bembeyaz, kocaman dişler. Kara kukuletalı, kara cüppeli. Omuzlarına iriyarı bir kartal konmuş. Sağ elinde tırpan, sol eliyle “Gel, gel” işareti yapıyor. Gözlerimi sıkıca yumuyor, yorganı da iyice çekiyorum tepeme. Kalbim olanca gücüyle çarpıyor, yerinden fırlayıp gidecek sanki.

Tırpanlı yeniden gösteriyor kendini. Zayıf ince uzun. Bir oraya bir buraya zıplayıp duruyor. Elini uzatıyor bana. “Haydi gidelim” diyor. Gücüm olsa kaçacağım odadan. Umarsız, bildiğim tüm duaları okuyorum. Kucaklıyor beni, çırpıyor koca kanatlarını. Uçuyoruz dipsiz bir kuyuya doğru. Bir tarlaya iniyoruz. Ölen tüm akrabalarım orada. Kimi sebze topluyor kimi meyve. “Bundan sonra sen de onlarla birlikte olacaksın” diyor. Yani ben, şimdi ölü müyüm, diyorum. Yanıtlamıyor.

Tırpanlı, “Cenaze arabasını çağırayım mı” diyor. Ne cenazesi, ne arabası diyorum. “Unuttun mu yoksa üç ay önce Ankara'ya gelirken, yolda kendi kendine söylediklerini?”

Çok iyi anımsıyorum o yolculuğu, o ölümden kaçışı. İki ay boşuna oyalanmıştım oralarda. Ne hap ne iğne işe yaramıştı. O adı kötü hastalıktan kuşkulanmaya başladım. Belki başlangıç aşamasındadır. En iyisi Ankara'ya gitmek dedik, nasıl olsa evimiz de var orada. Düştük yola. Arabayı kendim kullanıyordum. Dönüşüm nasıl olacaktı acaba, kendi arabamla mı yoksa cenaze arabasıyla mı dönecektim? Bunu anımsatıyor olmalı Tırpanlı.

Tırpanlı geliyor yanıma, tutup kolumdan çekiyor. “Oyun bitti. Haydi, gidiyoruz. Kanser artı kalp krizi, bunlardan daha iyi bahane mi olur seni götürmek için! Nasıl olsa hazır da sayılırsın: Arabanı, kredi ve banka kartlarını, banka hesap cüzdanlarını, tapularını, cüzdan ve kimliğini teslim ettin ya sevgili eşine, diyor ve o korkunç kahkahasını bir kez daha atıyor.

Hayır diyorum, hayır. Gitmeyeceğim, daha yarım kalmış işlerim var, benim. Sonra, her hastalığın sonucu ölüm değil ki! Çek git lütfen rahat bırak beni...

Tırpanlı haklı galiba diyorum. Hem kanser hem kalp. Al sana iyi bir ölüm nedeni. Bir korku düşüyor içime. Ya masada kalırsam! Korkunun ecele faydası yok; vade yetmişe fiş prizden çekilecek, ampul de

sönecektir..”

Ölüm Haberini Ali F. Bilir Verdi

9 Ağustos 2014 günü 29. ölüm yıldönümünde hem Anamurlu Şair-Yazar Abdülkadir Bulut'u anmak hem de sohbet etmek için sevgili ağabeyim Ali F. Bilir'i aradım. Hem uzun uzun konuştuk hem de Bulut'u andık. Tam konuşmamızın sonuna geliyordum ki, o kahreden haberi verdi. 15 Haziran'da (2014) Mustafa Ağabeyim'i kaybettiğimizi söyledi. Şaşırđım kaldım. O güne kadar kimseden de ölüm haberini duymamıştım...

Ali Ağabeyim'in beynimi bir kurşun gibi parçalayan “Mustafa Yalçiner'i de kaybettik” sözü, günlerce beynimin içini kemirdi durdu...

Mustafa B. Yalçiner Kimdir?

Emekli öğretim görevlisi, çevirmen, öykü yazarı Mustafa B. Yalçiner 1948 yılında Mersin'in Aydıncık İlçesi'nde dünyaya geldi. 1970 yılında İstanbul Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nden mezun oldu. 1973 - 1974 ders yılında, Fransa'da (Montpellier, Paul Valery Üniversitesi) dilbilim çalışması yaptı. 1974 yılında Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'ne atandı. Hacettepe Üniversitesi'nde lisans, Ankara Üniversitesi'nde Fransız Dili ve Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı. 1985'te de Paris Sorbonne Üniversitesi'nden DEA (doktora yeterlilik) aldı.

Mustafa B. Yalçiner'in Türk yazarlarından derleyip Fransızcaya çevirdiği öyküler, “Le Samovar “ ve “Deux Pieces d'Or” adlarıyla yayımlandı. 1996 yılında emekliye ayrılarak doğduğu toprak olan Aydıncık'a yerleşti. Aydıncık'ı her yönüyle tanıtan “Aydıncık, Günaydın Kelenderis” adlı kitabı yazdı. Türkiye Yazarlar Sendikası Üyesi olan Yalçiner'in ilk öykü kitabı “Toroslar'da Yaşam Erken Başlar” Mart 2008'de, ikinci öykü kitabı “Sümbül Gölü” Eylül 2009'da, “Yüzen Ada” 2012'de yayınlandı..

Edebi yazı ve yapıtlarında Mustafa B. Yalçiner adını kullanan Mustafa Yalçiner'in makale ve öyküleri, Cumhuriyet Kitap, Ekin Sanat, Çağdaş Türk Dili, Öğretmen Dünyası, Afrodisias ve İçel Sanat Kulübü gibi dergilerde yayımlandı. Mustafa B. Yalçiner, aynı zamanda Taşeli Yöresi Kültür ve Düşün Dergisi Gerçekem'in Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni'ydi.

Torosların Çiçekleri Öksüz Kaldı

Emekli olduktan sonra yöre kültürünü, bitkilerini araştırıyor, tanıtmak için büyük mücadele veriyordu. Torosların çiçekleri, börtü böceği şimdi öksüz kaldı. Çok okuyan, araştıran, yazan bir aydıdı. Bir “Yörük Bilgesi”ydi.

1948 yılında Mersin'in Aydıncık ilçesinde dünyaya gözlerini açan ağabeyim, dostum, arkadaşım “Yörük Bilgesi” Mustafa B. Yalçiner, 66 yaşında ansızın çekip gitti aramızdan. Hayatımın en zor yazılarından birisini daha burnumun direği sızlayarak kaleme aldım.

Işıklar içinde yat yiğit insan. Kalbimizde hep yaşayacaksınız...

Sevgiyle, hoşça ve dostça kalınız...

İletişim: mehmet_sahin1987@hotmail.com
mehmetsahincileroglu@hotmail.com
sahin33mehmet@gmail.com
mehmetsahincileroglu@gmail.com
GSM: 0(506) 935 73 17
Facebook/mehmetsahincileroglu
Twitter/msahincileroglu